

Jus Canonicum In V. Libros Decretalium Distributum

novâ Methodo explicatum, Omnibus Capitulis Titulorum (qui in Antiquis, & novis Libris Decretalium continentur) promiscuè & confusè positis, in ordinem doctrinæ digestis. Adjunctis Aliis Quæstionibus Connexis, Quæ Ad Plenam Cujusque Tituli, Aut Materiæ Cognitionem, Et Expositionem Pertinent. ...

Respondens Libro secundo Decretalium : In Quo Ordo Judiciarius, Et Qvæ Ad Judicia Pertinent, Secundùm Utrumque Jus, Canonicum, & Civile Methodicè Tractantur, & Exponuntur ; Additus Est, Præter Synopticum Et Methodicum, Alius Index Alphabeticus A Pluribus Desideratus

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1675

Titulus. II. De Foro competente.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98191](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98191)

§. III. De ordine, seu modo procedendi summarie, & de plano in Iudicio. pag. 33.

QUÆR. I. In quo consistat processus summarius, sive, quid sit procedere summarie? Resp. in hoc processu omittuntur pleræque solemnitates, quæ jure solùm positivo requiruntur, non autem, quæ jure naturali, aut gentium, n. 100. solet generatim institui, ob duas causas; vel quia celerem expeditionem requirunt; vel quia sunt causa modica, in quibus de parvo præiudicio agitur, n. 101. QUÆR. II. In quibus causis de jure Canonico procedi possit summarie, & de plano? Resp. in causis beneficiabilibus, decimarum, matrimonialibus, & usurarum, & quæ eas contingunt, n. 102. & tribus seqq. alius casus, in quo summarie procedi potest, & debet, habetur n. 106.

§. IV. De modo procedendi iudicialiter contra Clericos criminosos. pag. 35.

Clericus convictus de furto, homicidio, petiitorio, vel alio crimine est deponendus: si verò incorrigibilis fuerit, excommunicari debet, & crescente contumaciâ, anathemate feriendus; & tandem, si contumax perseveret, tradendus est potestati seculari, n. 107. & duobus seqq. an prædictus modus procedendi contra Clericos criminosos esse nuper observari debeat, dicitur, n. 110. & pluribus seqq. Plures sunt casus, in quibus per Constitutiones Pontificias Clerici sunt realiter degradandi, & tradendi seculari Magistratui, etiam si incorrigibiles non fuerint, n. 115. QUÆR. II. An præscriptus modus procedendi sit observandus etiam in Religiosis criminosis? Resp. affirmative, secundùm communem sententiam, n. 116.

§. V. De aliis quibusdam observandis à Iudice, vel partibus litigantibus in Iudicio. pag. 38.

QUÆR. I. Quando fieri possit à Iudice citatio per edictum? Resp. Siquis alio modo citari nequeat, n. 117. & seq. QUÆR. II. An in libello actionis nomen exprimi debeat. Resp. negativè, n. 119. QUÆR. III. An Iudex habens consimilem causam cum causa sibi commissâ recitari possit tanquam suspectus? Respond. affirmative, n. 120. & seq. QUÆR. IV. An à Iudicibus, qui de causa principali, & exceptionibus præiudicialibus simul cognoscunt, vel super causa principali, lite nondum contestatâ, testes recipiunt, licitè appellerent? Resp. affirmative, n. 122. & seq.

§. VI. Quando finiatur Iudicium? pag. 41.

ASSERT. I. Jure Civili instantia perit, si intra biennium in causa criminali, vel triennium in causa civili, lis non finiatur, n. 124. & seq. in pluribus tamen casibus non perit lapsu biennij, vel triennij, n. 126.

Assert. 2. De Jure Canonico instantia Judicij per lapsum temporis non expirat, nec in causis criminalibus, nec Civilibus, n. 127. & seq. & quid circa hoc jure novo Concil. Trident. sit statutum, n. 129. Assert. 3. Perimitur etiam instantia per absolutionem ab observatione Judicij, n. 130. & tribus seqq. est & alius modus, quo perimitur instantia per absolutionem ab observatione Judicij, n. 134. Quando Iudicium reddatur omnino nullum, n. 135.

SERIES CAPITULORUM, QUÆ IN hoc Titulo continentur, & explicantur.

IN ANTIQUIS. c. 4. in princ. n. 88. & seq. Cap. 1. n. 48. & duob. seqq. & §. De adulteris n. 90. c. 2. n. 51. & duobus seqq. c. 3. n. 52. & seq. c. 5. n. 57. & seq.

c. 6. n. 119. c. 7. n. 37. & pluribus seqq. c. 8. n. 59. & seq. c. 9. n. 25. c. 10. num. 107. & duobus seqq. c. 11. n. 98. & seq. c. 12. n. 72. & seq. c. 13. n. 65. & trib. seqq. c. 14. n. 46. & seq. c. 15. n. 130. & trib. seqq. c. 16. n. 32. & 33. c. 17. n. 62. & seq. c. 18. n. 120. & seq. c. 19. n. 122. & seq.

c. 20. n. 127. & seq. c. 21. & ult. n. 79. & tribus seqq. IN SEXTO. c. 1. n. 43. & duob. seqq. c. 2. n. 20. & duob. seqq. c. 3. in princ. & §. Si verò, n. 14. & tribus seqq. & §. fin. n. 19. IN CLEMENTINIS. Clement. 1. n. 117. & seq. Clement. 2. n. 102. & tribus seqq. Extravag. unic. inter communes, n. 106.

TITULUS II. DE FORO COMPETENTE.

pag. 44.

SECT. I. De foro competente in genere, & variis modis, quibus constituitur forum competentens.

pag. 44.

§. I. Quis dicatur Iudex competentens, & quod forum competentens? pag. 44.

ASSERTIO I. Iudex competentens dicitur is, cuius jurisdictioni subijcitur Reus: forum verò competentens tribunal Judicis, in quo Reus ab Actore conveniri debet, aut potest, n. 1. Ass. 2. Iudex alius est simpliciter competentens, sive Iudex ordinarius: alius per se incompetentens, cuius tamen jurisdictionis consentu partium prorogari, & sic competentens fieri potest: alij verò simpliciter incompetentes, sive de lure omnino prohibiti, ut Iudices seculares respectu Clericorum, n. 2. sententia lata à Iudice simpliciter incompetenti est ipso jure irrita, n. 3. forum communiter distinguitur in forum externum, seu contentiosum, & internum, sive forum penitentia, aut conscientia, num. 4.

§. II. De variis causis, seu modis, quibus constituitur forum competentens.

ASSERTIO I. Quatuor sunt modi ordinarij, seu speciales, quibus aliquis forum sortitur, seu jurisdictioni alterius subijcitur, videlicet ratione domicilij, contractus, delicti, & rei sitæ in alieno territorio, n. 5.

Ass. 2. Præter dictos, sunt & alij modi extraordinarij, seu generales fortiendi forum: nam potest advena, seu peregrinus in Curia Romana existens ibi conveniri, etiam aliàs ibidem forum non sortiat, n. 6. & duobus seqq. Sunt & plures alij extraordinarij modi fortiendi forum coram Iudice aliàs non suo, qui ratione certæ causæ, vel modi sit competentens, n. 9.

§. III. Quomodo, & quando sortiat quis forum ratione domicilij, sive originis, sive habitationis?

QUÆR. I. Quomodo, & quando sortiat quis forum ratione originis? Resp. duplex est forum domicilij; videlicet originis, & habitationis. Illud contrahitur in eo loco, in quo parentes tempore natiuitatis filij habitabant, & stabilem Sedem fixerant, licet ipse filius alibi natus sit, extra locum domicilij parentum. Et non tantùm in loco originis propria, sed etiam ratione originis paternæ sortitur quis forum, ita, ut ibi conveniri possit, dummodo ibidem tunc existat; vel etiam ratione originis avitæ, si nepos natus sit, vivente avo, & in eius potestate: non autem filius

filius legitimus sequitur originem matris, n. 10. neque per domicilium originis fit quis absolute subditus, sicut per domicilium habitationis, sed solum secundum quid, ut ibi conveniri possit, si praesens sit. Ex consuetudine tamen in multis locis per Constitutionem domicilij, extra locum originis, amittuntur jura originalia, ita, ut ibi civis esse desinat, num. 11.

QUÆR. II. Quomodo sortiantur quis forum ratione domicilij habitationis? Resp. 1. in eo loco, in quo sedem stabilem quis figit, animo perpetuo habitandi, nisi quid avocet, n. 12. Et potest quis in pluribus locis simul domicilium habere, ita, ut utrobique subditus esse censetur, & conveniri possit, n. 13. Resp. 2. per forum domicilij habitationis permanentis fit quis absolute subditus Magistratûs sui, tam in causis civilibus, quam in criminalibus; adeoque, ut ibi conveniri possit, non tantum de contractibus, aut delictis in loco domicilij, sed etiam alibi, celebratis, aut commissis, vel ratione rei alibi sitæ, n. 14.

QUÆR. 3. Ubi vagi sortiantur forum, ratione domicilij? Resp. in eo loco, in quo pro tempore versantur, & existunt, etsi animum ibi permanendi non habeant, n. 15. QUÆR. 4. Ubi sortiantur Clerici forum in causis Ecclesiasticis? Resp. in loco beneficii postulantis residentiam, n. 16. Religiosi vero censentur habere domicilium in loco Monasterij, sive habitationis, ubi degunt, n. 17. QUÆR. 5. An, & quâ ratione contrahatur forum ratione quasi domicilij? Resp. In loco, ubi habitant non ad breve tempus, sed ultra medium annum, seu maiorem anni partem; licet alibi domicilium fixum habeant, n. 18. vel si quis maiorem partem bonorum in alio loco habeat, & saepe ibi versetur, n. 19. QUÆR. 6. Ubi heres conveniri debeat? Resp. si conveniatur, ut persona defuncti, tum sequitur forum defuncti, saltem si Iudicium jam coeptum sit per defunctum, n. 20.

§. IV. Quando constituatur forum, ratione delicti? pag. 50.

ASSERTIO I. Ratione delicti sortitur quis forum in loco, ubi deliquit, etiam si Iudici illius loci aliâ non sit subiectus, n. 21. & seq. Assert. 2. Si delinquens apprehendatur in loco delicti, puniri potest à Iudice eiusdem loci, vel etiam à Iudice Ecclesiastico loci illius excommunicari. Si vero egressus sit è territorio, in quo deliquit; tunc, si per citationem fuit preventus à Iudice delicti, adhuc ab eo citari, & puniri potest: secus est, si non sit preventus; tunc enim non potest quidquam in personam illius decerni, citari tamen potest à Iudice delicti, ut, si non compareat, immisso fiat in possessionem bonorum, quæ Reus habet in loco delicti: vel in bona in alio territorio sita, cum consensu Iudicis eiusdem loci, n. 23. Id vero extenditur Primò quo ad quodvis delictum. Secundò. Etiam si delinquens sit persona in dignitate constituta. Tertio. Etiam ad exemptos Regulares, & seculares, n. 24. Limitatur autem primò. Ut delinquens in alieno loco non sortiantur forum, si peregrinus non servet leges, vel statuta loci, in quo pro tempore versatur, cum ea transgrediendo non delinquat, n. 25. Secundò. In foro Sacramentalis Pœnitentiæ non subijcitur quis Ordinatio, in cuius Diœcesi, aut Parochiâ deliquit, n. 26. Tertio. Ob delicta alibi commissa non potest extraneus puniri, n. 27. & du-

bus seqq. An Reus fugiens cum re futura ad alium locum, possit puniri in illo loco, an vero remitti debeat ad locum delicti, cit. num. 27. Assert. 3. Si delictum inchoatum sit in uno loco, in alio autem consummatum, probabilis est, quòd Iudex territorij loci possit Reum citare, ac punire, ita, ut locus sortitioni: quamvis probabilem sit, quòd Iudex territorij loci, in quo perfectum est delictum, Iudex competens, n. 28. Quòd si quis mandatus fuerit in alio territorio, mandans non in loco mandati, sed in loco delicti commissi, sortitur forum, nisi poena sit delicto imposta propter solum mandatum, & conatum, etsi effectus non sit secutus: tum enim, tum mandans, quàm mandatarus, qui in loco mandati illud acceptavit, ibidem puniri possunt, cit. num. 28. Siquis vero vulneravit hominem in uno loco, & moriatur in alio territorio, is puniri debet à Iudice loci, ubi vulnus inflictum est, non ubi mortuus est, cit. n. 28. Assert. 4. Si Reus ex loco delicti fugiat ad aliud territorium, tum vel utrumque territorium est sub eodem Principe, v. g. Imperatore, & Iudice loci, ad quem Reus fugit, requisitus à Iudice delicti, vel domicilij Reum capere, & remittere debet, de iure communi: si vero territorium, ad quod Reus fugit, sit sub alio Principe, non debet Reus remitti: que Iudex, ubi moratur Reus, cogi potest ad eum remittendum, n. 29. & seq. Hodie vero ex consuetudine communiter recepta non fit remissio Reus ad Iudicem delicti, sed Reus punitur, ubi capitur, n. 30. neque etiam necessariò fit remissio in delicti locum, neque in vagabundis, quamvis aliqui probabilem contrarium teneant, cit. n. 31. Porro, si Clericus crimen committat in una Diœcesi, ob quod puniendus est, etiam secundum Jus commune, fugiat ad alium, tum Episcopus loci, in quo reperitur, citare, & capere, non tamen punire eum potest, sed remittere debet ad Episcopum loci, in quo deliquit, vel ubi domicilium, aut beneficium habet, nisi alia sit consuetudo loci, n. 32. Assert. 5. Si ministri Iudicis loci delicti persequantur Reum fugientem, delicti loci debent persequi, postquam Reus excessit fines territorij Iudicis delicti: nisi Rei fugitivi sint pradores, latrones; vel Religiosi, aut milites, n. 33. Assert. 6. Si advena, seu extraneus in territorio alieno delinquat, & factum in utroque loco, vel Iure communi sit prohibitum, puniendus est Reus secundum statuta, & consuetudines loci, ubi deliquit, & penam ibi decretis: secus est, si factum tantum sit prohibitum per statutum particulare loci, in quo deliquit: nisi ibi leges propriæ loci, quæ specialiter spectant ad quietem, & tranquillitatem alicuius Communitatis, n. 34.

§. V. Quomodo, & quando constituatur forum, ratione contractûs? pag. 54.

Assert. 1. In loco, ubi contraxit, n. 35. modo si moram trahat, vel negotium tractare coepert, & tabernam, vel officinam conduxerit ad vendendum, vel si natura contractûs, vel consuetudo loci potestate videatur, ut emptori v. g. oblato pretio pro mercibus statim ea tradatur, vel pecunia solvatur, n. 36. Sed vero debitor respondere debeat in loco contractûs potest tamen creditor eum convenire etiam in loco domicilij, si velit, n. 37. Assert. 2. Sortitur quomodo in loco, ubi contraxit, si ibi etiam existat, &

si ex loco illo discessit, non potest ad comparandum personaliter à Iudice contractus compelli, si tamen citatus contumaciter non compareat, fieri potest immisio in bona illius, si qua in loco contractus habet, alioquin requiretur Iudex ordinarius alterius territorij, ut is decernat immisionem in bona, quæ in eodem loco habet, *num. 38.* Requiritur autem, ut immisio fieri possit in bona rei sita in loco contractus, ut is citatus contumaciter, vel malitiosè se occultet, ne citatio ad ipsum pervenire possit, *num. 39.* Porro in contractibus regulariter non est locus remissioni ad Iudicem loci, in quo contractus est initus, nisi in quibusdam casibus, *num. 40.* Assert. III. Sortitur quis forum etiam ratione quasi contractus, *num. 41.* Assert. IV. Si implementum contractus, & solutio destinata sit in alium locum: tunc debitor, non in loco contractus, sed destinata solutionis sortitur forum, ut ibi conveniri possit, vel in loco domicilij, *num. 42.* & seq. Idque extenditur, ut non obtante privilegio, quod alicui concessum est, ut non teneatur respondere, vel solvere, nisi in certo loco: si tamen promittat, se in alio loco responsurum, vel soluturum, ibi conveniri possit, *num. 44.* & tribus seqq.

§. VI. *Quomodo, & quando constituatur forum, ratione rei sitæ in alieno territorio?*
pag. 58.

ASSERTIO I. Si lis sit de re potissimum immobili, quæ sub alieno Iudice sita est, rei possessor actione reali conventus, sortitur forum, ita, ut coram Iudice, ubi res sita est, respondere teneatur: aliud est in actione personali, per quam Reus conveniri non potest in loco, ubi res sita est, *num. 48.* Et hinc, si duo Episcopi diversarum provinciarum, seu Diocesium controversiam de aliqua Parochia habeant, ipse Metropolitanus debet causam cognoscere, aliàs delegare Iudices debet, qui de illa cognoscant, *num. 49.* & seq. Est autem in electione Actoris, num in loco domicilij Reus, an verò ubi res sita est, agere velit, *cit. num. 49.* & seq. Assert. II. Etiam ratione rei mobilis sortitur quis forum in territorio alieno, si realis actio intenteretur, *num. 51.*

§. VII. *An, & quâ ratione præventus à Iudice competente, non obstante postea mutatione fori, adhuc coram illo in Iudicio respondere teneatur?* *pag. 59.*

ASSERTIO I. Si quis à Iudice competente legitime citatus; adeoque in causa præventus fuit, etiam si postea forum mutaverit, tenetur nihilominus coram priore Iudice respondere, & causam prosequi, *num. 52.* Idque explicatur, *num. 53.* & tribus seqq. Proponitur, & resolvitur casus specialis *num. 57.* Assert. II. Etiam per sententiam à Iudice latam tenetur quis præventus, ita, ut per mutationem domicilij postea factam non tollatur, nec expiret iurisdicção prioris Iudicis prævenientis, sed eadem quoad illam causam subiectus maneat, *num. 58.*

SECTIO II. *An, & quando Iudex competens Iurisdictionem suam extendere, aut Ius dicere possit, extra territorium proprium?* *pag. 61.*

§. I. *An statum reddens personam habilem, vel inhabilem ad contractus, vel testamenta, extendatur etiam ad bona extra territorium sita?* *pag. 61.*

Tomus II.

ASSERTIO I. Si statutum particulare loci directè disponat circa formam contractus, vel testamenti, v. g. ut non plures testes requirantur, quàm duo; tum valet contractus, vel testamentum, ita confectum in eo loco, sive ab incolâ, sive à peregrino, qui pro tempore ibi versatur, & quidem etiam quoad bona sita extra territorium statuentium, *num. 59.* Assert. II. Si statutum reddat habiles personas ad contrahendum, vel testandum, quæ jure communi sunt inhabiles; vel reddat inhabiles personas, quæ jure communi sunt habiles; probabile est, utroque casu statutum extendi ad bona etiam alibi extra territorium statuentis sita, sive statutum sit favorabile, sive odiosum, *num. 60.* Assertio III. Si statutum, vel consuetudo habiles personas ad contrahendum, vel testandum, quæ jure communi sunt inhabiles; adeoque sit statutum favorabile, etiam peregrini, & advenæ eo privilegio frui possunt. Aliud est, si statutum sit inhabilitans personas jure communi habiles ad contrahendum, vel testandum; adeoque odiosum sit, *num. 61.* Ex quo plura deducuntur corollaria, *num. 62.* & duobus seqq.

§. II. *An sententia Iudicis condemnantis ad penam, vel infligentis penam confiscationis bonorum, se extendere possit, extra territorium Iudicis penam infligentis?* *pag. 63.*

ASSERTIO I. Potest Iudex ordinariè sententiam penalem extendere extra, vel ultra territorium suum, *num. 65.* Proponuntur plures exceptiones, *num. 66.* & duobus seqq. Assert. II. Si alicui bona ob crimen confiscata sint, qui in diversis territorijs bona possidet, quæ tamen eidem Principi, seu domino, quoad iurisdictionem immediatè sunt subiecta; tunc omnia bona ipsi domino utriusque loci, seu territorij, sive ipsius fisco applicabuntur. Si autem bona Rei sita sint in diversis territorijs, quæ diversos Principes, aut dominos habent; tunc, si pœna confiscationis imponatur Reo, ex dispositione Iuris communis, vel legis, qua utriusque territorio communis est, dominus, seu Magistratus loci, in quo Reus condemnatur, confiscabit, sibi que applicabit bona tum mobilia Rei, etsi sint extra territorium illius, tum etiam bona immobilia, quæ Reus possidet in territorio confiscantis. Alter verò dominus, seu Magistratus confiscabit alia bona immobilia in suo territorio sita, dummodo potestatem confiscandi habeat. Si verò pœna confiscationis inferatur Reo ex speciali lege, seu statuto, non confiscabuntur bona sita extra territorium confiscantis, in quo viget illa lex, vel statutum particulare, etiam si idem sit dominus utriusque territorij; adeoque idem fiscus, *num. 69.* & seq.

SECTIO III. *De foro competente Clericorum.* *pag. 65.*

§. I. *Quis sit Iudex competens Clericorum?* *pag. 65.*

ASSERTIO I. Clerici conveniri non possunt, nisi coram Iudice Ecclesiastico, videlicet Episcopo proprio, qui est ordinarius Iudex totius Diocesis, *num. 71.* & seq. Assert. II. Episcopus est ordinarius Iudex Clericorum suæ Diocesis in prima instantia, ita, ut etiam Clerici,

Clerici, qui sunt in servitio Capituli Cathedralis, aut aliorum Clericorum eiusdem Diocesis apud Episcopum, si delinquant, conveniri debeant: nisi Capitulum Cathedrale, vel ij, in quorum servitio Clerici delinquentes existunt, per privilegium Papæ, vel consuetudinem præscriptam in eos jurisdictionem acquisiverint, num. 73. & duobus seqq. Ass. III. Præter Episcopum, sunt etiam alij Prælati inferiores Episcopo Judices ordinarij, ut Archidiaconus, Abbas, seu Prælati Ecclesiæ Collegiatæ secularis, vel Regularis, & similes, num. 76. & duobus seqq.

Porro, Episcopus, seu Ordinarius non potest exercere jurisdictionem contentiosam in aliena Diocesi, nisi sit expulsus ex sua Diocesi, num. 79. & seq.

§. II. In quibus casibus in specie Clerici coram Iudice seculari conveniri non possunt, & in quibus possunt? pag. 69.

ASSERTIO I. Nullus Iudex secularis, generatim loquendo, potest per se iudicare, vel condemnare Clericos, seu personas Ecclesiasticas, num. 81. & seq. Idque extenditur primò. Tametsi coram Iudicibus secularibus contra Clericos propria eorum confessio, Instrumenta, aliæque probationes liquidæ sint productæ, num. 83. & seq. Extenditur secundò. Per nullam consuetudinem etiam immemorabilem potest induci, ut Clerici coram Iudice seculari conveniantur, num. 85. Assert. II. Clerici non solum in actionibus personalibus non possunt conveniri coram Iudice seculari, sed neque in realibus, num. 86. & seq. Secundò. Neque heres Clericus, qui successit in bona laici, potest ratione illorum conveniri coram Iudice seculari, num. 88. Tertio. Neque Clericus in causa communi cum laico potest conveniri coram Iudice seculari; sed tunc laicus conveniendus est coram Iudice Ecclesiastico, si causa communis sit individua, num. 89.

Quartò. Neque in petitorio, neque in possessorio Iudicio, si instituat inter duos Clericos, vel inter Actorem laicum, & Clericum Reum, potest conveniri Clericus coram Iudice laico, num. 90.

Assert. III. Sunt tamen plures casus, in quibus etiam Clerici conveniri possunt coram Iudice seculari, qui referuntur, num. 91.

§. III. Quinam in specie gaudeant privilegio fori Ecclesiastici? pag. 72.

ASSERTIO I. Omnes Clerici, etiam in minoribus Ordinibus constituti, & primâ tantum tonsurâ initiati gaudent privilegio fori, & à seculari potestate sunt exempti, num. 92. Quid circa privilegium fori quoad eos, qui minoribus Ordinibus, vel primâ tonsurâ sunt initiati, jure novo Concilij Tridentini sit statutum? num. 93. Assert. II. Hoc privilegio fori gaudent etiam Clerici coniugati, qui cum unicâ, eâque virgine matrimonio juncti sunt, modò Clericalem habitum, & tonsuram deferant, num. 94. An hoc privilegium fori extendatur etiam ad uxores, vel concubinas eorum, vel ad familiam Clericorum, vel denique etiam ad rusticos, & colonos Ecclesiæ? num. 95. & seq. Assert. III. Non tantum Clerici, sed etiam Monachi, & Regulares omnes utriusque sexûs, etiam laici Conversi, & No-

vitij eorum gaudent privilegio fori Ecclesiastici. §. IV. Quando, & in quibus casibus Clerici non gaudeant privilegio fori Ecclesiastici? pag. 75.

QUÆR. I. Quando Clerici amittunt privilegium fori? Resp. Plures sunt casus, in quibus Clerici non gaudent hoc privilegio, quorum præcipui referuntur, num. 98. & duobus seqq. Quæ. II. An laicus, qui factus est Clericus, vel Religiosus, possit adhuc puniri à Iudice seculari propter delicta ante Clericatum, vel Religionem ingressum commissa?

Resp. Si talis post commissum delictum assumptionem habitum Clericalem, vel Religiosum in fraudem, immo declinandi forum seculare; tum nihilominus potest puniri à Iudice seculari, non quidem penis corporali, sed pecuniariâ, vel confiscatione bonorum, si verò sine fraude mutavit statum; tum neque pecunia, & bonis puniri potest, num. 101. & duobus seqq. QUÆR. III. An, & quibus casibus Clerici capi possint à Iudice seculari? Resp. Plures sunt casus, de quibus n. 105. & seq.

§. V. Quo Iure Clerici, alique persona Ecclesiastica exempta à Iurisdictione, ac potestate seculari, non potest tantum, seu humano, an etiam Divino, & naturali? pag. 78.

Duplex est sententia: una, esse exemptos à naturali, ac Divino, cuius fundamenta afferuntur, num. 107. & seq. Altera, in causis spiritualibus, merè Ecclesiasticis esse exemptos jure Divino, in quibus tamen temporalibus solo jure humano, Canonico, & Civili, num. 109. & seq. Ad utriusque fundamenta responsiones afferuntur, num. 111. & concluditur in fine, priorem sententiam esse Canonico conformiorem, & probabiliorē.

§. VI. An, & quando Archiepiscopus sit Iudex competens inter subditos Clericos, vel laicos suorum Suffraganeorum, vel non sit? pag. 81.

ASSERT. I. Non potest Archiepiscopus, vel Officialis de causa principali Clericorum subditum Suffraganei sui cognoscere, nisi prius de appellatione cognoscatur, an ea sit legitima, & non nisi cum consensu, ac licentiâ ipsorum Suffraganeorum Diocesanorum, n. 113. & seq. Ass. II. Archiepiscopus non potest cogere subditos Suffraganei, ut delegacionem ad eius causâ suscipiant, vel præcepta sua, aut sententias exequantur, neque ut in causis ad ipsam per appellationem devolutis testimonium perhibent, nisi aliter consuetudo loci obtineat, n. 115. Assert. III. Archiepiscopus potest subditos Suffraganeorum cogere coram se respondere ad querelas pro Advocatorum, & procuratorum prepositas, nisi consuetudo sit in contrarium, n. 116. Assert. IV. Archiepiscopus potest etiam Archiepiscopus mittere suos Clericos Diocesi Suffraganeorum, ut auctoritatem præsentem contra actibus ineundis, vel cognoscendis, necessitate casione aliquem subditum Suffraganei ad suam Diocesi citare potest; nec Sententiam infringere, si ab ipso aliquis Officialis, aut subditus, ut coram querelam adversarij respondeat, accedere non potest, n. 117.

SECT. IV. De foro competente laicorum conventuum Clericis, & quando laici conveniri possint coram Iudicem Ecclesiasticum? pag. 82.

§. I. *Ubi, sive coram quo Iudice, Ecclesiastico, an seculari, Clericus convenire possit, vel debeat laicum?* pag. 82.

Affertio 1. Si Clericus contra laicum agat, & petat sibi restitui rem, quam possidet, eò quòd ad Ecclesiam suam, vel ad se pertineat, & laicus probabiliter id neget; tum convenire eum debet Clericus apud proprium eius Iudicem, nempe secularem, num. 118. & duobus seqq. **Affertio 2.** Laicus conveniri potest coram Iudice Ecclesiastico, si causæ principali insit qualitas fundans jurisdictionem Iudicis Ecclesiastici, sive ob quam ad forum Ecclesiasticum pertinere possit; cuiusmodi est qualitas sacrilegij, ut si Clericus conveniat laicum, eò quòd rem ad Ecclesiam pertinentem surripuerit, n. 122. & seqq.

§. II. *In quibus præterea casibus laicus à laico, vel etiam à Clerico conveniri possit coram Iudice Ecclesiastico, sive à Clerico, sive à laicis.* pag. 84.

Affertio 1. Quamvis regulariter laicus à laico, vel etiam à Clerico in causa civili coram Iudice Ecclesiastico conveniri non possit; quia Actor forum Rei sequi debet: si tamen constet, quòd Iudex secularis deficit officio suo in administranda iustitia Actori, sive Clerico, sive laico, potest is Reum laicum etiam in causa civili convenire coram Iudice Ecclesiastico, num. 124. & seqq. Et hinc et si causæ viduarum coram Iudice seculari tractari debeant, si tamen causæ sit Ecclesiastica, vel in defectum Iudicis secularis, etiam laicus coram Iudice Ecclesiastico conveniri potest, num. 126. & seqq.

Affertio 2. Viduæ, pupilli, & orphani, aliaque personæ miserabiles vi oppressæ, vel spoliatæ, possunt coram Iudice Ecclesiastico agere, & conveniri etiam laicum, n. 128. & duobus seqq. An viduæ, & pupilli numerentur inter personas miserabiles quoad protectionem Ecclesiæ, etiam si non sint pauperes: & quod sit inter personas miserabiles, & quando hæc simul sunt pauperes, & inter alias personas seculares non miserabiles discrimen? num. 131. **Affertio 3.** Propter iuramentum contractui appositum, potest etiam laicus ad illud servandum coram Iudice Ecclesiastico conveniri, num. 132. & seqq.

§. III. *Coram quo Iudice conveniri possunt raptores, & invasores rerum Ecclesiasticarum?* pag. 87.

Affertio prima. Malefactores, qui Ecclesias bonis, aut juribus suis spoliant, tanquam sacrilegi conveniri possunt coram Iudice Ecclesiastico, vel seculari; ideòque crimen mixti fori est, num. 136. & seqq. **Affertio secunda.** Etiam laici usurpantes jura Ecclesiæ, sive qui possessionem bonorum, aut jurium Ecclesiæ invadunt, & perturbant, etiam si eam non auferant, vel ex illa deiciant, per Censuram Ecclesiasticam compelli possunt, ut à violentia desistant, & plenè satisfaciant, num. 138. & duobus seqq.

§. IV. *De causis, aut criminibus mixtis, quorum cognitio ad utrumque forum Ecclesiasticum, & seculare pertinet.* pag. 89.

Tomus II.

Affertio prima. Crimina alia sunt merè Ecclesiastica, alia merè civilia, alia mixta, num. 141. quænam in specie sint crimina mixti fori? num. 142.

Affertio secunda. Si in criminibus mixti fori, Reus absolutus fuit ab uno Iudice, qui alterum prævenit, v. g. à Iudice Ecclesiastico, potest nihilominus, si postea nocens repertus fuerit, iterùm condemnari, & puniri ab altero Iudice, nempe seculari, num. 144. **Affertio tertia.** Iudex Ecclesiasticus in crimine mixti fori, non tantùm potest contra Reum laicum procedere ad Censuras, sed etiam eundem capere, incarcerare, & pecuniâ multare, aliisque pœnis debitæ afficere, num. 145.

§. V. *Utrum, si Clericus litiget cum laico coram Iudice seculari, lis decidenda sit secundùm leges, & consuetudines fori secularis, an Canonici?* pag. 91.

Affertio prima. Clericus conveniens laicum coram Iudice seculari, in ijs, quæ pertinent ad modum, & Ordinem procedendi, servare debet leges, statuta, & consuetudines eiusdem fori secularis, in quo litigatur, num. 146. **Affertio secunda.** Idem dicendum de ijs, quæ pertinent ad decisionem causæ, si Clericus agat contra laicum in foro seculari, num. 147. Porro, si Clerici contra alios Clericos, vel hi contra illos, etiam in causis civilibus, seu pecuniariis, controversiam habent, ea in foro Ecclesiastico secundùm Ius Canonicum decidatur, n. 148.

SECT. V. *De Iudice competente cum laicorum, tum Clericorum in causis feudatibus.* pag. 92.

§. I. *Quis cognoscere possit de feudo, sive pertineat ad vasallos laicos, sive Clericos?* pag. 92.

Affertio prima. Si quæstio oriatur super feudo inter convasallos laicos, tum de ea cognoscere debet dominus directus feudi, num. 149. Quòd si extraneus non vasallus litem habeat cum vasallo, & contra illum agat super re feudali, tum ad Iudicem ordinarium Rei, sive vasalli (si is diversus sit à directo domino feudi) recurrendum est, n. 150. Si denique quæstio sit super feudo inter dominum directum feudi, & vasallum, ea per Pares Curia cognosci, & decidi debet, n. 151. Quinam dicantur Pares Curia? n. 152.

Affertio 2. Non solum vasallus laicus, sed etiam Clericus, si à laico feudum habeat, coram domino feudi conveniri potest, ac debet in causa pertinente ad feudum: sicut vice versà, si vasallus laicus ab Ecclesia feudum obtineat, coram domino feudi Ecclesiastico conveniendus est, ita, ut in causa feudali Iudex competens sit dominus directus feudi, sive sit Clericus, sive laicus, n. 153. Porro, dominus directus feudi, sive sit Ecclesiasticus, sive secularis, habet jurisdictionem ordinariam in vasallos; ideòque hi coram ipso in causa ad feudum pertinente conveniri possunt, ac debent, sive sint laici, sive Clerici; quia penes dominum feudi manet dominium directum, sive proprietates ipsius feudi, & in vasallum solum dominium utile transfertur, num. 155. & seqq. Si oriatur quæstio de feudo, ad primum conferentem pertinet cognitio, verbi gratiâ, Imperatorem, etiam si hic alicui laico feudum immediate concesserit, qui postea Ecclesiæ illud concessit, & in dubio, an feudum aliquod sit Ecclesiasticum, an se-

an seculare; adeoque, an eius cognitio pertineat ad Iudicium Ecclesiasticum, vel secularem, attendendum est, quis sit eius dominus immediatus, num. 157.

§. II. In quibus præterea casibus dominus feudi cognoscere possit causas feudales inter vassallos laicos, vel Clericos, & in quibus non possit?

pag. 95.

Assertio 1. Dominus directus feudi est Iudex competens inter vassallos, sive laicos, sive Clericos, non solum, si agatur in Iudicio petitorio, sive de proprietate feudi, sed etiam possessorio de sola feudi possessione inter vassallos, n. 158. Præterea vassalli, sive Clerici sint, sive laici, non possunt, sine consensu domini feudi se subicere quoad causam feudalem jurisdictioni Iudicis alieni, num. 159. Assertio 2. Interdum tamen dominus feudi non est Iudex competens in causa feudali inter vassallos, ut, si iustitia apud dominum feudi obtineri nequeat, sive ob contumaciam vassalli, sive propter negligentiam, aut malitiam ipsius domini; tunc enim ordinarius Iudex ipsius Rei adiri poterit; num. 160. Ad quem, si dominus feudi sit negligens in administranda iustitia, spectet supplere defectus, si feudum sit originaliter seculare, & ad quem, si sit merè Ecclesiasticum, dicitur n. 161. Aff. 3. Per privilegium, vel consuetudinem legitimè præscriptam constitui, vel induci potest, ut quæstiones feudales, non per dominum feudi, sed ab alijs inter vassallos cognosci, & decidi debeant, v. g. per Iudices, seu Arbitros communi consensu partium electos, num. 162.

§. III. Quis sit Iudex competens Capitali Cathedralis, Sede vacante, si lis oriatur super feudo, & quis, si lis sit super Iure emphyteutico?

pag. 96.

QUÆRIT. I. An, sicut Episcopus, ita & Capitulum Cathedralis, Sede vacante, in causa feudali coram domino feudi conveniri possit? Respond. affirmativè, num. 163. QUÆR. 2. An, sicut controversia feudalis ad dominum feudi, ita & controversia super emphyteusi ad dominum directum deferri debeat? Respond. negativè, nisi idem sit dominus emphyteusis, & Iudex Ordinarius saltem immediatus, num. 164.

§. IV. An cognitio de crimine vassalli Ecclesiastici, ob quod feudo privari meretur, pertineat ad dominum feudi secularem, & ad quem appellandum sit in causis feudilibus?

pag. 97.

Assertio prima. Si agatur contra Clericum vassallum de crimine, ob quod feudo privandus est; tum, si sit feudum concessum à seculari Principe, vel domino, Ecclesie, vel Clerico, non potest de eo cognoscere dominus feudi secularis, sed eius cognitio ad Iudicem Ecclesiasticum Ordinarium Rei pertinet; quia de crimine Clericorum, nec directè, nec indirectè potest cognoscere Iudex secularis, n. 165. quamvis hæc sententia in praxi non observetur, num. 166. & discrimen est quoad hoc inter restem, & vassallum, num. 167. Assertio secunda. Si quis habens Principatum, vel Castrum, cui annexa est iurisdictio, in feudum, sententiam ferat in-

ter subditos Comitatus, vel Castri; ab hoc vassallo Superiorem dominum, qui concessit feudum, appellandum, etiam si vassallus, à quo appellatur, sit Clericus, & Superior dominus feudi sit laicus. Porro non sit ibi Superior, seu dominus immediatus feudi; tunc appellatio fieri debet ad ordinarium Iudicem loci, cui res subiecta est, eumque, vel Ecclesiasticum, si dominus directus feudi sit persona Ecclesiastica; vel secularem, si sit secularis, n. 164. Porro, si bona aliqua in feudum francum, seu liberum sint concessa Ecclesie; tunc à sententia Prælati feudatarii non appellabitur ad dominum directum feudi; sed ad Ordinarium Iudicem Ecclesiasticum, quasi Superiorem ipsius Prælati: quod si Prælati Ecclesiastici in feudum obtineant ab Imperatore, v. g. temporalem, seu civilem jurisdictionem, quam exercent per laicos; tum non ad Superiorem Ecclesiasticum appellandum est, sed ad dominum Superiorem feudi, penes quem est suprema iurisdictio; aliud est, si agatur de controversia non feudali; tunc enim ab Episcopo exercente temporalem jurisdictionem ad Archiepiscopum appellandum est, nisi ex privilegio, vel alio jure speciali ad alium sit appellandum, num. 169.

SECT. VI. De renunciatione fori competentis, prorogatione Iurisdictiois, & reculatione Iudicis competentis. pag. 98.

§. I. De renunciatione Iurium, vel favorum in genere. pag. 98.

Assertio 1. Iuri naturali renunciari non potest n. 170. Assertio 2. Iuri Divino præcipienti, vel prohibenti aliquid nemo renunciare potest. Iuri Romano, sive Civili, sive Ecclesiastico, interdum renunciari potest, interdum non potest, num. 171. & duobus seqq. potest quisque renunciare iuri pro se tantum introducto, num. 174. ubi ponuntur tres limitationes.

§. II. De renunciatione privilegii fori Ecclesiastici, quod competit Clericis. pag. 100.

QUÆRIT. I. An Clerici renunciare possint privilegio fori Ecclesiastici? Respond. non possunt, nec inviti, nec volentes, consentiendo in laicum Iudicem, etiam si iuraverint, se coram illo responduros n. 175. & tribus seqq. QUÆR. 2. Quæ sunt persone Clericorum renunciantium privilegio fori Ecclesiastici? Respond. ea sunt expressæ num. 179. & duobus seqq.

§. III. De prorogatione Iurisdictiois in Iudicem suum, seu alienum. pag. 102.

QUÆRIT. I. Quid sit prorogatio jurisdictionis, & quot modis fiat? Resp. prorogare jurisdictionem est voluntariè se subicere alicui Iudici, cui quæ aliàs in illa causa non est subiectus. Fit autem hæc prorogatio quatuor modis, de persona ad personam, de re ad rem, seu de causa ad causam, de tempore ad tempus, de loco ad locum, num. 182. Quæ sunt quænam requirantur ad prorogationem Iudicis? Respond. plura requisita enumerantur n. 183. & quatuor seqq. QUÆR. 3. Quibus casibus etiam laicus potest prorogare jurisdictionem in Iudicem alienum? Respond. non potest vassallus expressè, vel tacite prorogare Iurisdictioem in causa feudali, vel

to domino feudi. Secundo, non admittitur prorogatio, quando super crimine proceditur, non per viam accusationis, sed ex merito officio Judicis per inquisitionem. Tertio, nec in causa appellationis.

Quarto, Laici non possunt in causis Ecclesiasticis prorogare jurisdictionem, n. 188. neque etiam in foro Sacramenti Pœnitentiæ locum habet prorogatio, n. 189. pactum de proroganda jurisdictione, re adhuc integrâ, revocari potest, n. 190.

§. IV. An, & qualiter Clerici prorogare possint jurisdictionem alieni Judicis? pag. 104.

ASSERTIO I. Non possunt Clerici se subijcere alieno Judici, sine consensu sui Ordinarij, seu proprij Episcopi, & quidem non nisi tali, qui sit Ecclesiasticus, n. 191. & duobus seqq.

Ass. II. Clerici ne quidem cum consensu Episcopi sui prorogare possunt jurisdictionem Judicis secularis, sêque illi subijcere, n. 194. plures sunt differentiæ inter prorogationem jurisdictionis, & eiusdem delegationem, n. 195.

Ass. III. Clerici, & Religiosi exempti à jurisdictione Episcopi, non possunt se subijcere Episcopo Diœcesano, sine consensu Papæ: probabile tamen est, quod Clerici possunt in foro Pœnitentiæ Sacramentalis, & in actibus voluntariæ jurisdictionis se subijcere Episcopo Diœcesano, etiam sine consensu Papæ, si Prælati Ordinis talem potestatem dispensandi non habeat: quæ sententia saltem æquior est, n. 196. & duobus seqq.

§. V. An, & quas ob causas, ac quando Index alioquin competens recusari possit? pag. 107.

ASSERTIO I. Index ordinarius non potest de jure Civili recusari, ita, ut omnino removeatur, tamen delegatus possit, n. 200. At verò de jure Canonico etiam ordinarius Index recusari potest, num. 201.

Ass. II. Causa recusandi Judicem, sive delegatum, sive ordinarium, in genere est probabilis suspicio, sive ob minùs rectam affectionem, sive ob imperitiam &c. in specie autem aliquæ causæ recusantes in jure expressè habentur, quæ ad tres causas principales revocari possunt; scilicet ob gravem inimicitiam, quam habet Index cum una parte litigante; vel ob magnam affectionem, aut familiaritatem cum illa; vel quia similem causam cum altero in alio Tribunale habet, n. 202. potest tamen Index etiam ex alia justa causa recusari, etsi ea in jure expressè non sit, num. 203.

Ass. III. Recusatio Judicis tanquam suspecti, ante litis contestationem est proponenda, nisi nova causa suspicionis postea emergat, n. 204. possunt autem quicunque Judices inferiores recusari; non autem Princeps supremus, n. 205. tota Communitas, vel Collegium etiam recusari potest, n. 206. etiam Parochus proprius in foro Sacramentali Pœnitentiæ, si suspectus sit, n. 207.

§. VI. Quis, & qualiter de causa recusationis allegata cognoscere possit, ac debeat, & quis sit effectus recusationis? pag. 109.

ASSERTIO I. Si Index ordinarius ut suspectus recusetur, & causa suspicionis non sit certa, cum Index, ad quem causa principalis delata fuit, non potest cognoscere, num. 208. nisi causa appellandi subsit, nisi causa appellationis manifestè frivola afferatur; tum enim Index recusat eam reicere, & in causa principali procedere potest, n. 208. Porro, si Index ordinarius ut suspectus recusetur; potest causam contro-

versam committere personæ neutri parti suspectæ; vel deputare aliquem, qui partes compellat communi consensu Judices, seu Arbitros eligere, n. 209. & seq. Ass. II. Effectus recusationis est, quod per illam suspendatur interim jurisdictione Judicis suspecti, num. 211.

SECTIO VII. De citatione ad forum, seu tribunal competens. pag. 110.

§. I. Quid, & quomplex sit citatio, & quenam ad illius substantiam requirantur? pag. 110.

ASSERTIO I. Citatio est actus Judicialis, seu Judicii preparatorius, quo is, quem in Iudicio listi opus est, Judicis mandato legitime vocatur in Iudicium, juris experiendi causâ. Est ita necessaria, ut sine illa regulariter Iudicium sit ipso jure nullum, n. 212. Ass. II. Citatio alia est publica, alia privata, eaque verbalis, & realis, n. 213. & seq. rursum alia est simplex, seu dilatoria, alia peremptoria, n. 215.

Ass. III. Ad citationem validam plura requiruntur, quæ recensentur, n. 216. & quinque seqq.

§. II. Quos, & que sint partes citationis? pag. 112.

ASSERTIO I. Ad citationem legitimam requiritur imprimis mandatum, seu commissio Judicis de citatione faciendâ, num. 222. & seq. Ass. II. Post commissionem citationis à Judice factam, debet is eam exequi, n. 224. Ass. III. Post factam executionem, nuncius tacere debet relationem Judici, quæ à Notario in acta referri debet, n. 225.

§. III. A quo Iudice citatio fieri debeat, & quis sit citationis finis, & effectus? pag. 113.

ASSERTIO I. Omnis Index competens, sive sit ordinarius, sive delegatus, citare potest, num. 226.

Ass. II. Omnes citari debent, quorum interest, quorumque causa agitur, sive, qui ex actu aliquo, qui sit in iudicio, lædi potest. Sunt tamen plures casus, in quibus citatio non est necessaria, n. 227. Ass. III. Finis citationis respectu Actoris est, ut Reus ad instantiam ipsius compareat: respectu Rei, ut interim ad defensionem se parare possit: effectus autem sunt varij, qui enumerantur n. 228.

SERIES CAPITULORUM.

IN ANTIQUIS. c. 18. n. 191. & duobus seqq. Cap. I. n. 71. & seq. c. 19. n. 52. & tribus seqq. c. 2. n. 81. & seq. c. 20. & ult. n. 6. & duobus seqq. c. 3. n. 49. & seq. c. 4. n. 209. & seq. c. 5. n. 118. & tribus seqq. c. 6. n. 153. & seq. c. 7. n. 155. & duobus seqq. c. 8. n. 136. & seq. c. 9. n. 148. c. 10. n. 124. & seq. c. 11. n. 126. & seq. c. 12. n. 175. & duobus seqq. c. 13. n. 73. & duobus seqq. c. 14. n. 21. & seq. c. 15. n. 128. & tribus seqq. c. 16. n. 138. & duobus seqq. c. 17. n. 44. & duobus seqq.

IN SEXTO.

c. 1. in princ. n. 113. & seq. §. contrahentes. n. 35. & duobus seqq. §. neque Suffraganeorum. n. 115. §. nec etiam. n. 116. §. nec Clericos. n. 117. c. 2. n. 83. & seq. c. 3. & ult. n. 132. & tribus seqq.

CLEMENT. UNIC.

n. 79. & seq.

Q 999 3 TITU-

ab hoc vultu... cessit feudum, et quo appellatur, quod sit laicum. Sermo in immo... ad ordinariu... eumque, vel Eccl... di sit persona Ec... secularis, n. 184. francum, seu lib... à sententia Præ... dominum directum... em Ecclesiasticum, quod si Prælati... b Imperatore, v. g... tionem, quam re... Superiorem Eccl... dominum Superio... ma jurisdictione... feudali; tunc ten... in jurisdictionem... nisi ex privilegio, appellandum, non

competens, prorog... satione Judicis... 98.

m. vel favorum in... 98.

enunciari non pot... no precipiendi, ob... ciare potest. Iuri... astico, interdum... potest, num. 177. &... nciare juri pro se... ponuntur tres limi...

regii fori Ecclesiasti... pag. 100.

ici renunciare poss... epond. non possunt... tiendo in laicum... oram illo respoude... 2. Quæ sint potest... privilegio fori Ecclesi... n. 179. & duob...

ditionis in Iudicio... pag. 102.

prorogatio jurisdic... prorogare jurisdic... alicui Judici, cui... ctus. Fir autem ha... persona ad personam... causam, de tempore... m. 182. Quæ a... ationem Judicis... tur n. 183. & quæ... bus etiam laicum... in Iudicem alienum... expressè, vel tunc... causa feudali, in...

§. VI. Quis, & qualiter de causa recusationis allegata cognoscere possit, ac debeat, & quis sit effectus recusationis? pag. 109.

ASSERTIO I. Si Index ordinarius ut suspectus recusetur, & causa suspicionis non sit certa, cum Index, ad quem causa principalis delata fuit, non potest cognoscere, num. 208. nisi causa appellandi subsit, nisi causa appellationis manifestè frivola afferatur; tum enim Index recusat eam reicere, & in causa principali procedere potest, n. 208. Porro, si Index ordinarius ut suspectus recusetur; potest causam contro-

versam committere personæ neutri parti suspectæ; vel deputare aliquem, qui partes compellat communi consensu Judices, seu Arbitros eligere, n. 209. & seq. Ass. II. Effectus recusationis est, quod per illam suspendatur interim jurisdictione Judicis suspecti, num. 211.

SECTIO VII. De citatione ad forum, seu tribunal competens. pag. 110.

§. I. Quid, & quomplex sit citatio, & quenam ad illius substantiam requirantur? pag. 110.

ASSERTIO I. Citatio est actus Judicialis, seu Judicii preparatorius, quo is, quem in Iudicio listi opus est, Judicis mandato legitime vocatur in Iudicium, juris experiendi causâ. Est ita necessaria, ut sine illa regulariter Iudicium sit ipso jure nullum, n. 212. Ass. II. Citatio alia est publica, alia privata, eaque verbalis, & realis, n. 213. & seq. rursum alia est simplex, seu dilatoria, alia peremptoria, n. 215. Ass. III. Ad citationem validam plura requiruntur, quæ recensentur, n. 216. & quinque seqq.

§. II. Quos, & que sint partes citationis? pag. 112.

ASSERTIO I. Ad citationem legitimam requiritur imprimis mandatum, seu commissio Judicis de citatione faciendâ, num. 222. & seq. Ass. II. Post commissionem citationis à Judice factam, debet is eam exequi, n. 224. Ass. III. Post factam executionem, nuncius tacere debet relationem Judici, quæ à Notario in acta referri debet, n. 225.

§. III. A quo Iudice citatio fieri debeat, & quis sit citationis finis, & effectus? pag. 113.

ASSERTIO I. Omnis Index competens, sive sit ordinarius, sive delegatus, citare potest, num. 226. Ass. II. Omnes citari debent, quorum interest, quorumque causa agitur, sive, qui ex actu aliquo, qui sit in iudicio, lædi potest. Sunt tamen plures casus, in quibus citatio non est necessaria, n. 227. Ass. III. Finis citationis respectu Actoris est, ut Reus ad instantiam ipsius compareat: respectu Rei, ut interim ad defensionem se parare possit: effectus autem sunt varij, qui enumerantur n. 228.

SERIES CAPITULORUM.

IN ANTIQUIS. c. 18. n. 191. & duobus seqq. Cap. I. n. 71. & seq. c. 19. n. 52. & tribus seqq. c. 2. n. 81. & seq. c. 20. & ult. n. 6. & duobus seqq. c. 3. n. 49. & seq. c. 4. n. 209. & seq. c. 5. n. 118. & tribus seqq. c. 6. n. 153. & seq. c. 7. n. 155. & duobus seqq. c. 8. n. 136. & seq. c. 9. n. 148. c. 10. n. 124. & seq. c. 11. n. 126. & seq. c. 12. n. 175. & duobus seqq. c. 13. n. 73. & duobus seqq. c. 14. n. 21. & seq. c. 15. n. 128. & tribus seqq. c. 16. n. 138. & duobus seqq. c. 17. n. 44. & duobus seqq.

IN SEXTO. c. 1. in princ. n. 113. & seq. §. contrahentes. n. 35. & duobus seqq. §. neque Suffraganeorum. n. 115. §. nec etiam. n. 116. §. nec Clericos. n. 117. c. 2. n. 83. & seq. c. 3. & ult. n. 132. & tribus seqq.

CLEMENT. UNIC. n. 79. & seq.

Q 999 3 TITU-